muistopuheet.fi

Rakkaat läheiset, hyvät ystävät,

kiitos, että olette täällä saattamassa rakasta äitiäni ja meidän kaikkien Eeva-mummia viimeiselle matkalle. Tänään me itkemme, mutta me myös kiitämme. Me kiitämme elämästä, jonka Eeva eli täyteen, ja siitä tavasta, jolla hän sai jokaisen ympärillään tuntemaan olonsa nähdyksi ja tärkeäksi.

Äiti syntyi Porissa 12.5.1954 kolmilapsisen perheen keskimmäisenä. Hän oppi varhain sen, mikä kantoi häntä aina: yhdessä pärjätään, työtä ei pelätä, ja toista kuunnellaan ennen kuin neuvotaan. Turussa hän valmistui sairaanhoitajaksi ja muutti Helsinkiin vuonna 1978. Siitä alkoi yli 35 vuoden mittainen työ lastenosastolla – työ, jota hän ei koskaan kuvannut urana, vaan lupauksena. Lupauksena olla läsnä, kun pelottaa, kun sattuu, ja kun sanat loppuvat.

Hän teki hoitotyön hiljaisen arvokkuuden näkyväksi. Hän koulutti uusia hoitajia, kehitti perheohjausta ja jaksoi muistuttaa, että pienen potilaan rinnalla kulkee aina kokonainen perhe, joka tarvitsee tukea siinä missä lapsikin. Äidin tapana oli kirjoittaa jokaisen lapsen nimen muistilapulle taskuunsa, jotta hän osasi aamuvuorossa tervehtiä oikealla nimellä ja silmiin katsoen. Se oli pientä, mutta sen tuntee vieläkin luissa ja ytimissä: sinut muistetaan.

Vuonna 1977 hän avioitui Jorman kanssa. Meille lapsille, Minnalle ja Antille, koti oli paikka, jossa asiat tehtiin käytännöllisesti ja lempeästi. Rutiinit kannattelivat, ja nauru löysi tiensä keittiönpöydän ääreen silloinkin, kun päivän mittaan oli ollut huolia. Neljä lastenlasta opetti Eeva-mummista uuden version: saman lempeyden, mutta entistä rennomman. Hänellä oli aina taskussa joku keksien murentama nenäliina, jolla pyyhkiä jäätelöä poskilta, ja varalla tarina, joka käänsi itkun nauruksi.

Mökkielämä Kirkkonummella oli hänen ilonsa. Pitkät kesäillat, jolloin paistoimme

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

vohveleita ja äiti seisoi laiturilla, käsi pienen käden kädessä, ja etsi tähtikuvioita. “Tuo on Joutsen, näetkö, kaula kääntyy juuri tuohon?” Lapsille hän sanoi, että taivas on kartta, jonka jokainen oppii lukemaan, kun pysähtyy tarpeeksi kauan. Se pysähtyminen oli hänen lahjansa meille. Kiireen keskellä hän osasi asettua kuulolle – ja kun hän kuunteli, teit samoin itsellesi.

Eläkkeelle äiti jäi vuonna 2019. Silloin kalenteriin ilmestyi lisää puutarhanhoitoa ja leipomista, kirjakerhon iltoja, marttojen tapaamisia ja vesijumppaa, jossa hän oli se, joka kannusti aina sitä reunimmaista tulokasta, jonka askeleet olivat vielä arat. “Kyllä me tässä opitaan, vähän kerrallaan”, hän hymyili, ja se hymy antoi luvan yrittää.

Hänen arvonsa olivat yksinkertaiset ja sitkeät: perhe on turva, lähimmäistä autetaan, rehellisyys on selkäranka ja työtä kunnioitetaan. Silloin kun me lapsina valitimme läksyistä, hän sanoi: “Tehdään yhdessä, ja katsotaan mikä oikeasti on vaikeaa.” Hän ei vähätellyt, mutta hän ei myöskään tehnyt numeroa omastaan. Hän vain teki. Ja jollain tavoin se teki meistäkin rohkeampia.

Ihmiset tulevat kaipaamaan hänen lohduttavia halauksiaan – niitä, joissa ei ollut aikarajaa. Hänen lämmintä nauruaan, joka kuului ensin silmistä ja vasta sitten suusta. Ja sitä kykyä, jonka hän aina löysi: nähdä jokaisessa jokin hyvä, ja sanoa se ääneen. Työpaikalta, naapurustosta, uimahallin pukuhuoneesta – kaikkialta on tullut sama viesti. “Hän muisti minut. Hän jaksoi kuunnella. Hän antoi toivoa.”

Eeva-mummi oli myös käytännön ihminen. Kun meillä mökillä katkesi letku tai juuttui vetonarua, hän ei panikoinut. “Hae teippiä, ja aloitetaan siitä”, hän totesi. Ja kummasti maailma useimmiten pysyi kasassa silläkin. Ehkä siksi hänen mustikkapiirakkansa oli niin rakastettu: ei mitään kikkailua, vaan varmoja otteita, voita sopivasti ja marjoja niin, että reunatkin muuttuivat sinertäviksi. Tänään meillä on kahvipöydässä juuri sitä piirakkaa – hänen omalla ohjeellaan, kuten hän toivoi. Se on pieni suuri tapa pitää hänen kätensä meidän käsiemme päällä vielä kerran.

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

Äiti kuoli Helsingissä 3.4.2026, 71 vuoden iässä. Tämä on siunaustilaisuus, ja se tuntuu oikealta sanalta: me siunaamme sen, mitä hän eli, ja pyydämme siunausta sille, mikä meissä hänen jälkeensä kasvaa. Hän toivoi laulettavaksi virren 338, Kiitos sulle, Jumalani. Se kertoo kiitoksesta arjen askeleista – juuri niistä, joita äiti arvosti eniten.

Moni kysyy, miten hänen muistoaan voi kantaa arjessa. Ehkä näin: soitetaan sille, jonka ääntä on ollut ikävä. Sanotaan lapselle hänen nimensä ja katsotaan silmiin. Pysähdytään laiturille, parvekkeelle tai pihan perälle ja opetellaan yksi uusi tähtikuvio. Ja kun jokin risa kohta elämässä kaipaa paikkaa, aloitetaan teipistä – tehdään se, mikä on juuri nyt tehtävissä. Se oli Eeva-mummin tapa muuttaa huoli toiminnaksi ja huokaus kiitokseksi.

Meidän perheellemme hän on yhä äiti: lempeä, kärsivällinen, käytännöllinen, huumorintajuinen ja aina rohkaiseva tuki. Minulle hän oli lämmin ja turvallinen taustaääni koko elämäni ajan. Se ääni ei katoa. Se soi meissä, kun nauramme liian kovaa keittiössä, kun leikeistä tulee sotku ja päätämme olla tiuskimatta, kun nostamme toisen ihmisen esiin eikä alas.

Rakas Eeva-mummi, kiitos siitä, että opetit meitä rakastamaan ilman kiirettä. Kiitos työstäsi lasten ja perheiden puolesta – niistä valvotuista öistä ja aamuista, jotka teit jonkun muun tulevaisuuden vuoksi. Kiitos puutarhan mullasta kynsien alla, kirjakerhon kuittauksista jääkaapin ovessa, marttailtojen resepteistä, jotka jäivät meidän keittiöihimme. Kiitos, että näit meissä hyvän silloinkin, kun me emme itse sitä nähneet.

Me laskemme sinut nyt rakkaudella Jumalan käsiin. Me lupaamme jatkaa siitä, mihin sinä jäit: pitää yhtä, auttaa, olla rehellisiä ja tehdä työmme hyvin. Ja aina, kun tähdet syttyvät illan tummuessa, me muistamme laiturin, vohvelin tuoksun ja sinun kätesi, joka osoittaa taivaalle ja sanoo: “Katso, tuolla on Joutsen.”

Kiitos sulle, Jumalani – ja kiitos sinulle, äiti. Sinun hymysi jää meihin. Sinun lämpösi kantaa meitä. Me pidämme sinusta kiinni niin kauan, että uskallamme päästää irti.

Lepää rauhassa. Me jatkamme tästä, yhdessä.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi